

Hierover in angst en zorg liep Huib op een laten namiddag door de al avondduistere straten der binnenstad, toen hij plotseling meende Bert en zijn indische vriendje, met nog een slungeligen jongen, tusschen de menschen-voor-zich-uit te zien. Ja, ja, ze waren het. Ze tippelden haastig en gichelden en porden elkaar in de zij. Het was in de Damstraat, naar de Hoogstraat gaande. Huib was schrikachtig verwonderd de jongens op dit uur te zien hier; hij verhaastte zijn stappen, bleef achter hen loopen. Hij zag hoe ze de Achterburgwal opgingen, stilstonden voor zeemanskroegen en verdacht-donkere huizen, pogende naar binnen te loeren. Wijven, gedecolteerde kolossen, grijsden tegen hen van achter de ramen, wenkten met de krullerig-gekapte hoofden. Frits en die andere jongen, wat langer en ouder waren ze dan veertienjarige Bert. Met snelle stappen was Huib hun opzij. Hij pakte Bertje bij een arm — niet lettend op de anderen — liep zonder spreken met hem door, nam hem mee in de trem.

's Avonds praatte hij, zonder boosheid, tegen den beschaamd en zwijgend teruggetrokken jongen, trachtte angst en afkeer, van die vrouwen en hun misdadige omgeving, in hem wakker te roepen, sprak van vuile ziekten en van aanrakingen die alleen in waarachtige liefde iets goeds en moois konden zijn, waarschuwde tegen verkeerde vrienden, gemeene praatjes — vond geen oogenblik van innerlijk contact, maar zag wel flitsen van een gretige nieuwsgierigheid, beangste belangstelling — zoodat hij zich ernstig voornam, deze tot zijn ontsteltenis en teleurstelling nú al noodige gesprekken nog dikwijls te herhalen, zich meer met Bertje te bemoeien.

Hij vond beter, den omgang met Frits niet categorisch te verbieden — een verbod dat toch immers ontdoken zou worden! — maar hij regelde Bertjes uren, zoodat van wandelingetjes na schooltijd, in deze donkere dagen, geen sprake meer kon zijn. En een tijd lang dwaalde hij 's middags, tegen 't slaan van vier, in de buurt van Berts school, volgde hem op een afstand, meestal zonder zich te vertoonen. Hem afhalen wilde hij niet — hem vooral niet krenken, niet vernederen tegenover kameraden — bedenkend hoe zijn moeilijk verkregen invloed dan weer verloren zou zijn.

Bij vrienden aan huis, in restaurants of café's, kwam Huib thans zelden meer. Hij voelde zich te somber en in zichzelf gekeerd voor vriendschapplijken omgang, had er bijna geen tijd voor trouwens. In Januari werd het huwelijk gesloten van Melchior Spin met Janne Terwijne. Hij zond hun bloemen en een cadeau, schreef een hartelijken brief — maar vertoonde zich niet. De Ten Doescates werden oud en leefden in zorgvuldig bewaakte afzondering — hun vredige zielsrust, hij merkte het plotseling, had ook al geen vat meer op hem. Bij Blécour heerschte pijnlijke gespannenheid; zijn vrouw was erachter gekomen hoe dikwijls hij haar bedroog, haar, die hij geen dag bijna missen kon. Een wulpsche, naar genot jagende geest was in het intieme leven der menschen gevaren, in dat der artiesten